

G. István László

A medve

*Hiányzik a magyarban a körülírás,
a fosztóképzős alak, neve
van, kimondható. És mégis tabu. Felmászni
előle fára nem lehet. Lomha arcél, ráérős,
tapintatlan tekintet. Felértékelődő
tohonyaság. Ormótlan láb egyujjas kesztyűben.
A legjobb mégis ha órás, agysebész.
Precíziós elnagyoltság. Ha medveként
nézel egy nő szemébe, nincs szükség
többé a szemedre. Tükörtelen leszél
elfogadva, nem hallod vissza már,
amit mondtál, nem látod vissza,
amit nézel – a reflexió hiánya is
erény.*

*Az, aki dalolni akart egyszer,
közönsége is volt, várt az első hangra,
úgy hordozta körbe koncert előtt a
hangját, mint a lasszót, pedig még
nem szólt, de már torkukra hurkolódott –
ha egyszer megfojtaná valakit, ha
muszáj volna, egyszer, azt csakis
medveként.*

A tuatara

*A hidasgyík felemásgyík, besorolhatatlan
hüllő, szabadon álló hasi bordája a dinoszauruszéhoz
hasonlóan nem érintkezik a gerincoszloppal – ha
Isten tudta volna, ebből könnyebb lett volna Évát
megformálnia. Csak Új-Zélandon él. Mikor
a fiatal tuatara kikel, csórt visel az orra hegyén,
ezzel vágja fel a pergamenszerű tojásbélyegét.*

*A diadalmas csőr csak megszületni kell, ez az orrszáj
semmi más nem mond, csak, hogy „itt vagyok”.
Mint Éva, mikor jelenlét-száját szeretne –
a hüllőé elsorvad, rangjavesztetten hever a köveken.
A hidasgyík feje búbján tobozszem mered az égre,
félúton a két szem között. Fedetlen folt ez,
amit virágszirmokhoz hasonlóan
sugaras pikkelyek vesznek körül. A látható
harmadik szemet lótuszvirág helyett díszíti
pikkely: a kiűzetéshez használt ilyet a kígyó,
hogy akaratát a szembenézésnél hathatósabban
érvényesítse. Később a pikkelyek
fokozatosan benőtték a szemét, hogy mire az állat
fel nő, a folt már ne legyen látható. A bűnbeesésnél
nem ivarérett beszéd fűzte Évát, hanem gyerektekintet –
minden szexualitásnál ördögibb csábítással.*